

Sygn. akt II K 1789/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Dagmara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r.

s p r a w y **E. T.**

córki S. i K. z d. F.

urodzonej dnia (...) w L.

oskarżonej o to, że:

w dniu 2 sierpnia 2014 roku w K. (woj. (...)), na ulicy (...), w ruchu lądowym, kierowała samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym przy pierwszym badaniu urządzeniem pomiarowo – kontrolnym 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazaną za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze sygn. akt VII K 1951/03 z dnia 22.12.2003, który uprawomocnił się w dniu 13.01.2004 r.,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. :

I. oskarżoną **E. T.** uznaje za winną tego, że w dniu 2 sierpnia 2014 roku w K., w ruchu lądowym, prowadziła samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie o sygn. akt VII K 1951/03 za czyn z art. 178a § 1 k.k., tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **E. T.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonej **E. T.** okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02 sierpnia 2014 r. do dnia 26 marca 2015 r.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną **E. T.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2014 r. w godzinach wieczornych **E. T.** piła alkohol w postaci piwa. Gdy się skończył, ok. godziny 1:00, postanowiła pojechać na stację paliw, aby go dokupić. W tym celu wsiadła do swojego samochodu V. (...) o nr rej. (...) i prowadziła go ulicami (...). Znajdowała się wówczas w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,91 mg/l alkoholu

w wydychanym powietrzu. Kobieta dojechała do stacji paliw, gdzie została zauważona przez kilku młodych mężczyzn. Zauważyli oni, że E. T. jest nietrzeźwa i siłą uniemożliwili jej dalszą jazdę samochodem.

dowód: wyjaśnienia E. T. k. 13-14, 76

zeznania A. P. k. 12

zeznania E. W. k. 46

protokół badania trzeźwości k. 3

świadczenie wzorcowania k. 4

notatki urzędowe k. 1, 2

E. T. była już skazana przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem nakazowym z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie o sygn. akt VII K 1951/03 za popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k.

dowód: odpis wyroku k. 19

E. T. ma 54 lata, jest rozwódką. Ma wykształcenie zawodowe – kelnerka-barmanka, jest bezrobotna, utrzymuje się z zasiłku w kwocie 515 zł. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada samochód V. (...). Była w przeszłości karana za przestępstwa. W czasie popełnienia zarzucanego jej czynu nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

dowód: wyjaśnienia E. T. k. 13-14, 76

dane o karalności k. 16-17

opinia sądowo-psychiatryczna k. 38-40

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że jechała po kilku piwach od miejsca zamieszkania swojej siostry na ul. (...) do stacji paliw na ul. (...) w K.. Podała, że na ul. (...) została zatrzymana przez młodych chłopców, którzy uniemożliwili jej dalszą jazdę, a potem przyjechała Policja. Wyjaśniła, że żałuje tego, co zrobiła, ale tak wyszło.

Przed Sądem oskarżona podtrzymała wcześniejsze wyjaśnienia. Dodała, że była zdziwiona, że wcześniejsze skazanie nie zatarło się oraz że stało się jak się stało i trudno. Kilukrotnie prosiła o jak najkrótszy zakaz prowadzenia pojazdów oświadczając, że choruje na zapalenie oskrzeli i jazda autobusami jej nie służy oraz że dojeżdża samochodem na badania, ponieważ choruje na nowotwór.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne w pełni, ponieważ wraz z pozostałymi dowodami tworzą spójną całość. Nie było podstaw do ich kwestionowania ani w zakresie podanej przez oskarżoną ilości i rodzaju wypitego alkoholu, ani trasy, którą się przemieszczała. Jej wyjaśnienia zasługują na uwzględnienie także co do wskazywanego przez nią celu podróży samochodem, tj. na stację paliw po alkohol oraz planowanego przez nią powrotu. Z pewnością składając niekorzystne dla siebie wyjaśnienia oskarżona podawała prawdziwe okoliczności.

Relacja oskarżonej w zakresie, w jakim wyjaśniła ona o zatrzymaniu jej przez kilku mężczyzn, również jest wiarygodna – znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. P. i E. W. oraz w notatkach urzędowych. Dowody te potwierdzają, że zachowanie E. T. wskazywało na pozostawanie przez nią pod wpływem alkoholu oraz jej zatrzymanie przez przypadkowe osoby, które postanowiły uniemożliwić jej dalszą jazdę widząc, że jest nietrzeźwa. Z kolei stan nietrzeźwości oskarżonej został zbadany w czasie jej zatrzymania przez Policję i wynika z protokołu badania.

Ww. dowody Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadców są osobami obcymi dla oskarżonej, które przypadkowo stały się obserwatorami zdarzenia. Zeznania E. W., która z oskarżoną zetknęła się w ramach swoich obowiązków służbowych, korespondują ponadto z treścią notatki urzędowej, którą sporządziła bezpośrednio po interwencji.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w sprawie. Wszystkie zostały sporządzone we właściwej formie, przez powołane do tego osoby. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

Z ustaleń Sądu wynika, że E. T. prowadziła 2 sierpnia 2014 r. w K. pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...), w czasie, gdy w jej organizmie znajdował się alkohol w stężeniu 0,91 mg/l w wydychanym powietrzu. Jest to stan nietrzeźwości zgodnie z jego definicją zawartą w art. 115 § 16 k.k. E. T. była już skazana za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie o sygn. akt VII K 1953/03. Wyżej opisanym zachowaniem oskarżona wypełniła znamiona występkę z art. 178a § 4 k.k.

Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej w wyroku eliminując z niego „województwo (...)”, ponieważ nie jest to znamieniem tego przestępstwa, a wystarczające jest wskazanie K. jako miejsca popełnienia czynu oraz wskazał, że prowadziła, a nie kierowała samochodem, ponieważ takie określenie czynności sprawczej jest niezgodne z jednym ze znamion występkę z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżona działała świadomie – wiedziała, ile alkoholu wypija, skoro podała to podczas przesłuchania, jej zachowanie było zdeterminowane chęcią zdobycia dodatkowego alkoholu, naruszyła oczywisty zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości mając jednocześnie świadomość, że była już raz skazana za prowadzenie pojazdu w tym stanie. W ocenie Sądu oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim – świadoma ilości wypitego alkoholu prowadziła samochód, ponieważ chciała dostać się do sklepu.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu jest znaczny. Sąd wziął pod uwagę, że E. T. znajdowała się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyli niemal 2 ‰. Stan ten przekracza prawie czterokrotnie ustawowy próg stanu nietrzeźwości i w oczywisty sposób upośledza zdolność kierowania pojazdami. Ponadto na negatywną ocenę zachowania oskarżonej wpływ ma jej motywacja – oskarżona działała w celu zrealizowania prostej potrzeby nie zważając na zagrożenie, jakie w ten sposób powoduje. Dodatkowo zaniechanie prowadzenia przez nią pojazdu nie wynikało z jej woli, lecz z działania osób trzecich, które zaniepokojone jej zachowaniem wskazującym jednoznacznie na spożycie alkoholu, uniemożliwiły jej dalszą jazdę. Na nieznaczne złagodzenie społecznej szkodliwości czynu oskarżonej ma późna pora, o której się poruszała, kiedy natężenie ruchu jest z pewnością dużo mniejsze niż w ciągu dnia.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd potraktował jako okoliczności obciążające jej motywację oraz zupełny brak refleksji nad swoim postępowaniem. Oskarżona bowiem nie kryła, że zamierzała również wrócić samochodem do domu oraz nie okazała żalu z powodu tego, co zrobiła stwierdzając, że „stało się” będąc jedynie zainteresowana tym, by nie musieć ponownie zdawać egzaminu na prawo jazdy, ponieważ jego brak skomplikuje jej życie. Oskarżona zdaje się nie dostrzegać, że takie działanie, jakiego się dopuściła, stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu i nie jest tylko formalnym złamaniem prawa. Z pewnością przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu nie może stanowić okoliczności łagodzącej, skoro została zatrzymana na gorącym uczynku, a badanie trzeźwości w sposób jednoznaczny potwierdziło jej stan. Sąd uznał, że cele wychowawcze i prewencyjne przemawiają za wymierzeniem oskarżonej kary najsurowszej, tj. pozbawienia wolności, mimo że w oparciu o przepis art. 58 § 3 k.k. możliwe byłoby wymierzenie kary łagodniejszej. W ocenie Sądu postawa E. T. w toku postępowania oraz jej dotychczasowa karalność przemawiają za uznaniem, że jest ona osobą skłoną do naruszania prawa i zachowanie będące przedmiotem tego postępowania nie stanowi wyłącznie incydentu w jej życiu. Zdaniem Sądu oskarżona prezentuje postawę roszczeniową i skłonna jest naruszać prawo, aby osiągnąć korzystny dla siebie skutek.

Sąd wymierzył oskarżonej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane jej przestępstwo. Jest to najniższy możliwy wymiar kary za ten występki. Zdaniem Sądu kara w takim wymiarze spełni wobec oskarżonej cel – wychowawczy i przestrzeże ją na przyszłość przed łamaniem prawa. Oskarżona musi mieć świadomość, że zachowania

sprzeczne z prawem będą sankcjonowane. Sąd nie widzi potrzeby ostrzejszego karania oskarżonej za to przestępstwo mając na uwadze, że co prawda stężenie alkoholu w jej organizmie było wysokie, lecz oskarżona poruszała się późną nocą oraz że poprzednio była skazana za występki z art. 178a § 1 k.k. w 2003 r.

Wobec sprawców przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. praktycznie wyłączona jest możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, o czym stanowi art. 69 § 4 k.k. ograniczający możliwość zastosowania tej instytucji do szczególnie uzasadnionych przypadków. Sąd doszedł do wniosku, że zachowanie E. T. absolutnie nie zasługuje na taką ocenę ze względu na jej postawę oraz motywację. Na przeszkodzie warunkowemu zawieszeniu wykonania kary stoi także na przeszkodzie wcześniejsza karalność oskarżonej. Co prawda popełnione przez nią przestępstwa miały miejsce przed wieloma laty, ale odpisy wyroków znajdujących się w aktach sprawy dowodzą, że naruszanie prawa nie było jednorazowe. Wszystkie te okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, że przypadek E. T. nie jest wyjątkowy i brak jest podstaw do przypuszczenia, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary oskarżona nie popełni ponownie przestępstwa.

Skazując oskarżoną za popełnione przestępstwo Sąd zobowiązany był orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Ponieważ oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny, Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Jego okres Sąd określił na 2 lata uznając, że oskarżona jest osobą, którą należy wyeliminować z grona kierowców przez dłuższy niż minimalny okres. Swoją niefrasobliwością dowiodła, że z banalnego powodu skłonna jest w stanie nietrzeźwości kierować pojazdem i stwarzać poważne zagrożenie.

Na poczet tego okresu należało zaliczyć okres zatrzymania oskarżonej prawa jazdy, tj. od dnia 2 sierpnia 2014 r. do dnia wydania wyroku.

Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych ze względu na fakt, że jest ona osobą ubogą i zachodzi przypuszczenie, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla niej zbyt uciążliwe..